

offer voor de genade der rechtvaardigmaking die God om Christus wille ons schonk.

En dit nu is een misvatting, die hier veel verwarrend sticht.

Zoo goed als de rechtvaardigmaking, is, naar Schrift en belijdenis, ook de heiligmaking een weldaad die God, om Christus' wille, in het Verbond der genade den zijnen schenkt.

Geen werk van ons tot verheerlijking Gods, maar een werk Gods in ons tot onze vernieuwing naar zijn beeld.

Ze is niets anders dan de doorzetting en voltooiing van de wedergeboorte, en als die wedergeboorte zelve een werk des Heiligen Geestes.

Wel is er verband tusschen dit werk des Geestes in ons hart en onze gehoorzaamheid. Zulk een innig verband zelfs, dat het, zonder dat werk des Geestes, tot gehoorzaamheid nooit bij ons komt; dat de heiligmaking en een heilige wandel zich verhouden als wortel en plant. Maar zoomin als we wortel en plant vereenzelvigen, mogen we ook vereenzelvigen de heiligmaking en den wandel in een nieuw leven die er uit voortkomt.

En naast deze eerste opmerking moeten we hier aanstonds een tweede maken. Deze: dat de twee heilsweldaden: rechtvaardigmaking en heiligmaking onafscheidelijk zijn. Zóó onafscheidelijk, dat de eerste nooit ons deel kan worden, of we worden ook de tweede deelachtig.

En dit innig verband is niet maar subjectief, gelijk we dat noemen, d.w.z. het is niet maar zielkundig bemiddeld, insover al wie in Christus zijn gerechtigheid voor God zocht en vond, nu voorts ook alle ongerechtigheid móét haten en vlieden — maar het is er ook en allereerst objectief of voorwerpelijk, d.w.z. aan de zijde Gods.

Ze zijn één in den éénen Christus, die ons van God geworden is niet alleen tot rechtvaardigmaking, doch ook tot heiligmaking (1 Cor. 1:30); die ons niet alleen een Borg en Middelaar is in Wien we rechtvaardig zijn voor God, maar die ook de wijstok is, waaruit ons de levenssappen toekomen die ons vrucht doen dragen (Joh. 15).

Men zie hierover vooral de eerste heft van Romeinen 6.

En datzelfde Rom. 6 brengt dan nog iets anders onder onze aandacht. Ik bedoel, wat we in onze Heidelberger, vr. en antw. 20, belijden aangaande de werking van het geloof.

Hoe toch werkt, naar dit heerlijk stuk onze belijdenis, het oprechte geloof ten aanzien van den Christus?

Is het zóó, dat Christus een schat van weldaden tot zijn beschikking heeft: rechtvaardigmaking, heiligmaking en nog tal van andere — en dat het geloof nu, naar pelagiaansche remonstrantschen trant, niets anders is dan de hand, waarmee wij uit dien schat grijpen en ons toe-eigenen wat we weten noodig te hebben en begeeren: eerst het een en dan het ander, of ook: het ééne wel en het andere niet?

Nee; maar tusschen den Christus en het geloof gaat het zóó toe, dat we door het geloof eerst Christus-zelf worden ingelijfd — geloovigen zijn naar de Schrift altoos weer menschen „die in Christus Jezus zijn” — en dat we krachtens deze inlijving en door datzelfde geloof dezen zelfden vollen „Christus en alle zijne weldaden aannemen”.

Christus, den vollen, levenden Christus door 't geloof ingelijfd zijn — dat beteekent: Hem-zel-

ven en al zijn weldaden deelachtig wezen, en daarom ook Christus, den geheelen en vollen Christus, door het geloof aannemen, niet alleen als onze rechtvaardigmaking, maar ook als onze heiligmaking.

Ma.w. het komt er voor het rechte inzicht in het verband tusschen rechtvaardigmaking en heiligmaking vooral op aan — zooals het voor heel ons geloofsleven daarop aankomt — elke mechanische voorstelling ten opzichte onzer verlossing en zaligheid door Christus op zijde te zetten, en een open oog te hebben voor de heerlijkheid van Christus als ons nieuwe Bondshoofd, als den tweeden Adam met wien 't geloof ons in organisch verband zet, en uit wien het ons organisch doot toekomen al wat ons tot zaligheid van noode is.

Met deze opmerkingen meen ik me den weg gebaad te hebben tot beantwoording van de mij toegezonden vragen.

Die beantwoording zelve, zoo de Heere wil, in een volgend nummer.

V.

F.

LITERATUUR EN KUNST

Annie M. Ringnalda, „De Woensdagavondklantjes”.)

Strikt genomen behoort dit boek, dat een aantal schetsen uit de praktijk van het Evangelisatiewerk bevat, niet in de rubriek „Literatuur en Kunst”, maar in die voor „Zending en Evangelisatie” besproken te worden. Het zoeken van het verloren en weggedrevene, het zuivere Evangelisatiemotief dus, vormt den inhoud en het is daarom allereerst bijdrage tot de Evangelisatie-literatuur. De Schrijfster vertelt van haar werk onder meisjes van 12 tot 17, 18 jaar uit de achterbuurten der groote stad, die ze op een naakransje des Woensdagavonds tracht samen te brengen, om ze langs dezen weg te bereiken met de boodschap van het Evangelie. Ook de blijbare bedoeling van haar bundel is dus geen andere, dan uit de praktijk van den Evangelisatie-arbeid iets mee te deelen.

Toch meen ik, dat er aanleiding is in deze rubriek over den bundel te handelen.

En dat vooreerst, wijl hij in zijn opzet en bewerking behoort tot een boeken-soort, dat met recht tot de belletrie gerekend wordt: het schetsmatige verhaal over kinderlevens, dat z'n gegevens ontleent aan eenigen tak van practischen arbeid. In de laatste jaren zijn de boeken van dit type zelfs tot een groep geworden. De overleden schrijfster P. J. Cohen-de Vries leverde haar aandeel in haar vertellingen over het kind van de volksschool („Kinderen uit mijn klas”, „Uit de school geklapt”), Mej. Emous in haar „Moment-opnamen”, D. Noordam verhaalde uit zijn ervaringen met en onder gesichtsjongens („Gekrookt Riel”), zooals ook Evert Reede dat deed („Hans Loda”), J. v. d. Maas teekende het weeshuisleven („Achter de Groote Poort”) — en zoo zouden meer van dergelijke boeken te noemen zijn, die wel onderling verscheiden zijn, maar toch in hun verwante stof en wijze van samenstellen bij elkaar hooren. Tot deze „groep” behoort ook deze bundel van Mej.

) Uitgave van J. H. Kok N.V., Kampen, 1932.

positief: „medewerking”, „van velen medewerking”. Van slechts een vierstal scholen van de vijftig, die door mij om inlichtingen gevraagd werden, ontving ik de tijding: „geen deelname aan den practischen Vereenigingsarbeid”. Een andere vraag is echter, of in vroegeren tijd het zich-geven aan den arbeid der Jeugdorganisaties bij de onderwijzers en onderwijzeressen niet moerder was, kwantitatief en intensief.

Wat het aantal leerlingen der School in haar hogere leerjaren betreft, die lid eener Jeugdorganisatie zijn, de gegevens zijn daarvoor zeer verschillend. Van een drietal Scholen ontving ik bericht, dat alle leerlingen een Jeugdvereniging bezoeken, waaronder zelfs van ééne in de hoofdplaats eener provincie. Bij anderen varieert het getal tusschen 80 en 20 p.c.; bij eenige scholen is het minimum. Overigens vertoonen de opgaven een bonte staalkaart; vooral bij de gemengde Christelijke Scholen. Wij willen een bewijs daarvan geven van een U.L.O.-school, eveneens uit de hoofdplaats eener provincie, waarvan bijna 25 p.c. lid eener Jeugdorganisatie is. Ziet hier de staalkaart:

- 2 jongens lid der Geref. Knapenvergadering.
- 1 jongen lid eener Herv. Jongelingsvereniging.
- 1 jongen en 1 meisje lid der Chr. Padvindersorganisatie.
- 3 jongens en 3 meisjes lid der Chr. Gymnastiekvereniging.
- 2 meisjes lid der neutrale Padvindersorganisatie.
- 1 meisje lid der Padvindersorganisatie, uitgaande van een Evangelisatievereniging.
- 1 meisje lid van de Chr. Geheelonthoudersvereniging „De Schakel”.
- 2 meisjes lid van een Christelijk Jeugdkoor.
- 1 jongen lid van een neutrale Hockey-club.

Ringnalda en daarom verdient hij, evenals met al de bovengenoemde gebeurd is, in deze rubriek genoemd te worden.

In de tweede plaats hebben de schetsen zelf ook hun verdiensten uit het oogpunt van novellistiek, en, waar ik juist enkele weken geleden geschreven heb over de betekenis der novellistiek als literair genre, daar ligt het voor de hand, dat ik dan een bundel als deze, al bevat die novellistiek in haar simpelsten vorm, ook als een belletristisch boek wil aangemerkt zien. De stijl geeft daartoe trouwens voldoende argument.

Over dien stijl wilde ik gaarne ook iets zeggen — en dat is de derde reden, waarom ik „De Woensdagavondklantjes” hier bespreek.

Opsommende mijn motieven voor een behandeling van het boek in deze rubriek, heb ik tegelijk al de zakelijke verdiensten aangegeven: en in zijn soort en in zijn vorm is het een boek, dat de aandacht waard is.

In een dertiental schetsen vertelt de Schrijfster van haar „kransje”. Ze doet dat, door telkens een van de meisjes middelpunt te maken van een kort verhaal, dat iederen keer illustreert de moeilijkheid, maar ook het mooie en gezegende van het werk. Die meisjes zijn voor het grootste deel kinderen uit verwaarloosde en tucht-looze gezinnen, armoe-schepsels, die, zoo ze nog niet in sociale ellende verkommen, dan toch in geestelijk opzicht volslagen gebrek lijden.

Voor dezulken is een Woensdagavond-kransje in 't leven geroepen, ergens in hun eigen buurt, waar naauwkeurig wordt gedaan, maar allereerst en allereerst Evangeliseerend wordt gewerkt, door vertelling uit den Bijbel, door het samen zingen van eenvoudige versjes, en, zoo maar eventjes de gelegenheid zich opdoet, door persoonlijk contact. De Schrijfster is van dat kransje de leidster en zoo heeft ze volop stof uit de praktijk.

En dan vertelt ze! Van Tonia, die, kind uit een roezig en groot gezin, ziek is en sterven gaat, maar, dank zij de kransavonden, „zoo uit de hoek kan komme”, naar de moeder bij het bezoek van de juffrouw zegt, dat ze, „zoo klèn as ze is een gewoon mensch tot nadenken brengt”; van Wil, die ruw is en onverschillig, door de liefdeloosheid van haar omgeving schijnbaar volkomen afgestompt, maar innerlijk diep getroffen blijkt door een versregel, die de juffrouw voor haar heeft opgeschreven: want je bent toch Gods kind; van Marietje, die „Stille Nacht” niet kan meezingen, omdat haar ruwe vader dat altijd bij zijn harmonica op straat zingt en de centen, die hij daarvoor krijgt, verdrinkt; van Marie, die door een gekregen wandtekt in haar vereenzaamd leven van dronkemanskind een blijden oudejaarsavond heeft en zoo verder. Soms schijnt het gestrooide zaad vrucht te dragen, in andere gevallen lijkt er zelfs geen kieming, maar altijd komt uit de verhalen de groote betekenis, die dit eenvoudige werk heeft in eeuwigheidslicht. En de Schrijfster laat niet na, die betekenis te accentueeren en te doen uitkomen, hoe de liefde dezen moeilijken arbeid overglanzet kan en heerlijk maakt, voor wie er zich aan geeft.

De bijzondere verdienste van deze Evangelisatieschetsen is de levendigheid van den verteltrant. In de dialogen, waar de meisjes hun eigen ongecultiveerde taal spreken, leven de kinderen en

1 jongen lid van de neutrale Natuurhistorische Vereeniging.

Ontstellend trof mij echter een opgave uit een der grootste steden van ons land van een U. L. O.-school, dat mij, wat catechisatie-bezoek en vereenigings-lidmaatschap betreft, de volgende opgaven deed:

4e leerjaar plm. 15—17 jaar: 15 leerlingen. Naar catechisatie 13; naar vereeniging 4.

3e leerjaar plm. 14—16 jaar: 32 leerlingen. Naar catechisatie 17; naar vereeniging 15.

2e leerjaar plm. 13—15 jaar: 34 leerlingen. Naar catechisatie 13; naar vereeniging 13.

1e leerjaar A plm. 12—14 jaar: 29 leerlingen. Naar catechisatie 5; naar vereeniging 4.

1e leerjaar B plm. 12—14 jaar: 28 leerlingen. Naar catechisatie 11; naar vereeniging 7.

De zaak staat daar zoo, dat van het 3de leerjaar met 32 leerlingen, 13 noch naar catechisatie, noch naar een Jeugdvereniging gaan; welke getallen voor het 2e leerjaar zijn 34 — 18, voor het 1ste leerjaar A 29 — 24, voor het 1ste leerjaar B 28 — 17. Cijfers, die ons helaas veel te denken geven.

Wij zouden onze taak niet vervuld hebben, indien wij nog niet in het kort woergegeven hadden onze gedachten over het contact tusschen de School en haar hogere leerjaren en de Jeugdbeweging.

Wij stemmen toe, dat rechtstreeksch en organisatorisch het leggen van contact tusschen School en Jeugdvereniging zeer moeilijk is. Dr L. Berger sprak in het „Handboek voor Jeugdleiders” uit: „Het contact tusschen School en Jeugdvereniging is in ons land tot nu toe wel zeer miniem”. Maar daarop liet hij ook volgen: „En toch kan een nauwe samenwerking tusschen deze twee

POPULAIR-WETEN - SCHAPPELIJKE SCHETSEN

Het Contact tusschen de School in haar hogere leerjaren en de Jeugdbeweging.

V. (Slot.)

De vraag, of er ter plaatse organisatorisch contact tusschen de School en de Jeugdbeweging bestaat, zal wel ontkennend moeten beantwoord worden. Tenminste uit de vijftig plaatsen van ons land, waaruit ons inlichtingen werden, was het antwoord negatief: geen organisatorisch contact. En zoo zal het ook wel op andere plaatsen zijn. Een enkele school in een groote stad is aangesloten bij een Christelijke Jeugdcentrale. Trouwens, dit contact is moeilijk organisatorisch te leggen, vooral bij de zoogenaamde Christelijke scholen. Wij komen daar straks even op terug.

Wel mag geconstateerd worden, dat dit contact op de meeste plaatsen op een andere manier bestaat, n.l. IN DE PERSONEN ZELF. Het is gelukkig nog altijd zoo, dat menige onderwijzer en onderwijzeres zich als leider of leidster der Knapen- of Meisjesvergadering geeft; dat ook hoofden van Scholen in deze organisaties van harte medewerken, en dat menig jonge onderwijzer en onderwijzeres lid is eener Jongelings- en Meisjesvereniging. Ook de mededeelingen van verschillende Jeugdorganisaties, door mij ontvangen, stemmen daarmede overeen. Voorzeker, een enkele meldde mij: „weinig medewerking”, of: „geen tegenwerking”, maar de overgrote meerderheid berichtte: „niet over te klagen”, of meer